

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 257/2021
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Рибарић адвокат из ..., против туженог Дом здравља Приштина са седиштем у Грачаници, кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2313/2019 од 08.09.2020. године, у седници већа одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2313/2019 од 08.09.2020. године .

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2313/2019 од 08.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 965/18 од 14.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати дуговани износ на име неисплаћене зараде за период од 01.01.2013. године до 01.01.2016. године, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 15.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2313/2019 од 08.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 965/18 од 14.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом дозвољених разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одлучено је о исплати накнаде зараде запосленима који нису радно ангажовани, уз примену материјалног права које је у складу са правним ставом Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује. Питање накнаде зараде, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени остварио право на накнаду и у ком износу.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. истог закона.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које потиче из радног односа, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према којем ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео дана 23.07.2016. године, са захтевом за исплату износа од 588.216,00 динара. Првостепена пресуда донета је 14.05.2019. године, док је другостепена пресуда донета 08.09.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**